David şi Solomon

David şi Solomon

Cererea lui David de a zidi o casă pentru Domnul exprima o dorinţă a lui Dumnezeu, dar Dumnezeu intenţiona ca un altul, foarte apropiat de David, dar nu David, nu cel care-I slujise cu credinţă în suferinţă, ci fiul lui, care avea să domnească în glorie, să fie împlinitorul.

Astfel, cartea 2 Cronici ne prezintă venirea la tron a fiului lui David şi construirea templului. Deşi există această deosebire între David şi fiul lui - amândoi fiind antetipuri ale Domnului nostru Isus Hristos în suferinţă şi în glorie - am greşi mult dacă am crede că David nu a avut înaintea lui Dumnezeu o parte mai bună decât fiul lui. Credinţa este mai bună decât rezultatele ei şi dacă am putea avea cerul fară calea credinţei pe pământ, nicidecum nu am fi atât de binecuvântaţi cât sperăm să fim. Aceasta, pentru că tocmai aici Îl cunoaştem pe Dumnezeu aşa cum nimeni nu-L poate cunoaşte în cer. Când mergem în cer, noi nu vom pierde aceasta, ci o vom avea în toată perfecţiunea. Astfel, Dumnezeu ne oferă locul cel mai bun oriunde, atât pe pământ, cât şi în cer, şi nu pentru că noi am avea vreun merit, ci deoarece Domnul Hristos are toate meritele.

Dar întâi a fost suferinţa Domnului Hristos, şi aceasta are întâietate. Întâi El a trebuit să sufere, apoi a fost înviat din morţi, iar gloria Lui este urmarea suferinţelor Lui. Desigur, nu ne referim la gloria Lui personală exterioară - aceasta este altceva - ci la gloria pe care o primeşte ca om, pentru că în aceasta avem şi noi o parte, deşi nu am fi putut avea dacă El nu ar fi fost Dumnezeu. Totuşi, ceea ce este propriu lui Dumnezeu nu se poate pune problema să fie dăruit omului. Nimeni nu poate deveni Dumnezeu. El era Dumnezeu în calitate de Cuvânt înainte ca să fie omul Isus Hristos - Domnul din eternitate în eternitate. Aici noi vorbim despre un antetip al Domnului ca om şi împărat - şi în aceasta, de asemenea, fiul preaiubitului.

David are semnificaţia de „preaiubit", nu Solomon. Solomon este omul păcii, care decurge din obiectul dragostei Domnului. Deci, după cum David a avut bucuria de a fi iubit de Dumnezeu şi de a-I fi Lui plăcut într-un fel în care Solomon n-a fost, da, într-un mod mai profund şi mai deplin prin durerile şi suferinţele lui pe calea credinţei pe care a urmat-o pe pământ, David s-a şi alipit de Dumnezeu mai mult decât a fă-cut-o Solomon vreodată.

David este caracterizat prin chivot iar Solomon prin altarul de aramă. Este o deosebire. Chivotul era obiectul pe care nici un ochi omenesc nu-l vedea, dar era cel mai aproape de Domnul, pe când altarul de aramă era o privelişte măreaţă, pe el fiind sacrificaţi mii de viţei. Acolo putea poporul să privească ceva măreţ şi glorios. Unul era înaintea poporului, celălalt înaintea lui Dumnezeu.

Aceasta este o mare deosebire şi aceeaşi deosebire o putem vedea şi acum între doi creştini (unul fiind spiritual, iar celălalt nespiritual). Nu este o deosebire în aceea că unul Îl iubeşte pe Domnul Isus şi altul nu, pentru că acela care nu-L iubeşte nu este creştin.

„Dacă nu iubeşte cineva pe Domnul Isus Hristos, să fie anatema!" (1 Corinteni 16.22). Dar chiar dacă nu este nici o deosebire în ce priveşte natura dragostei, poate fi o mare diferenţă în măsura ei, şi marea diferenţă se manifestă în aceasta: cel nespiritual Îl iubeşte pe Domnul pentru ceea ce reprezintă El pentru om, pe când cel spiritual apreciază ceea ce este El pentru Dumnezeu. Şi aceasta nu este în nici un caz o pierdere pentru el, ci un mare câştig, deoarece mai important este ce suntem înaintea lui Dumnezeu decât ce suntem înaintea oamenilor.

De aceea David ţinea foarte mult la chivot, mai mult chiar decât la tron.

Solomon, fară îndoială, îşi preţuia mult tronul, dar preţuia mult şi altarul lui Dumnezeu. Nu dorim să spunem că nu preţuia chivotul, dar, în fond, „ din prisosul inimii vorbeşte gura" (Matei 12.34) şi când aflăm că un om este preocupat în mod deosebit de un lucru, putem fi siguri că inima lui este legată de acel lucru, pentru că noi întotdeauna suntem caracterizaţi prin ceea ce urmărim.

De aici se vede importanţa cuvintelor noastre, aşa cum ne învaţă Domnul în Matei 12. Dacă suntem cinstiţi, cuvintele noastre ne exprimă gândurile. Nu vorbesc despre oamenii necinstiţi, dar când oamenii sunt sinceri - şi este de aşteptat, cât de cât, ca măcar creştinii să caute din toată inima să fie sinceri - gura arată starea inimii şi deci când vorbim despre noi înşine este evident ce avem înainte.

Când suntem umpluţi de Domnul Isus, gura nu va înceta să mărturisească despre El; dar ceea ce deosebeşte spiritualitatea de lipsa spiritualităţii este înţelegerea relaţiei intime a Domnului Hristos cu Dumnezeu mai curând decât efectul imediat al lucrării Lui asupra noastră.

„Solomon şi adunarea au căutat pe Domnul. Şi acolo, pe altarul de aramă care era înaintea cortului întâlnirii, Solomon a adus Domnului o mie de arderi-de-tot" (2 Cronici 1.6). Acolo întreaga adunare L-a întâlnit pe Dumnezeu. Era locul unde se puteau apropia de Dumnezeu, nu locul în care Dumnezeu Se descoperea; acolo omul putea să se apropie cel mai mult de Dumnezeu. Totuşi Dumnezeu aprecia acest lucru drept bun, deşi nu era cel mai bun.

„În timpul nopţii, Dumnezeu S-a arătat lui Solomon şi i-a zis: «Cere ce vrei să-ţi dau». Solomon a răspuns lui Dumnezeu: «Tu ai arătat o mare bunăvoinţă tatălui meu David»" (2 Cronici 1.7-8). După cum Moise şi Iosua împreu-nă constituie un antetip al Domnu-lui Hristos la începutul istoriei, tot aşa sunt şi David şi Solomon la instaurarea împărăţiei. De aceea Solomon se baza pe ceea ce făcuse David.

„Acum, Doamne Dumnezeule, împlineasă-se făgăduinţa Ta, făcută tatălui meu David, fiindcă m-ai pus să domnesc peste un popor mare la număr ca pulberea pământului! Dă-mi dar înţelepciune şi pricepere, ca să ştiu cum să mă port în fruntea acestui popor! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta atât de mare?" (2 Cronici 1.9-10). Aceasta era foarte frumos: el preţuia poporul şi îl preţuia nu pentru că era poporul lui, ci pentru că era poporul lui Dumnezeu. Şi aceasta este foarte important.

Să presupunem că în relaţia cu Adunarea lui Dumnezeu, noi i-am privi pe cei credincioşi ca fiind ai noştri. Atunci am fi întotdeauna geloşi pentru ei şi ne-ar fi mereu teamă ca ei să nu asculte pe altcineva în afară de noi şi am fi mereu dornici să le modelăm opiniile după ale noastre, după mintea noastră, probabil foarte îngustă. Oricum, nici un om, indiferent cât de mare ar fi el, nu are toate darurile şi nu aceasta este ordinea dorită de Dumnezeu în Adunarea Sa.

Principiul lui Dumnezeu este contrar acestuia. Toate lucrurile sunt ale noastre, fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa (1 Corinteni 1.12-13; 2.4-7); deci orice împiedică lucrarea darurilor date de Dumnezeu în folosul poporului Său este fals ca principiu, iar poporul lui Dumnezeu ar trebui nu numai să se simtă liber, ci chiar să se simtă obligat să profite de tot ceea ce îi oferă Dumnezeu spre binele lor. Şi aceasta pentru că el este poporul lui Dumnezeu şi nu aparţine nici unui om. Indiferent de cât de onorat de Dumnezeu ar fi omul, poporul s-ar simţi mai onorat ca popor al lui Dumnezeii.

Şi acesta este aspectul asupra căruia insistă Petru. În ultimul capitol al celei dintâi epistole, Petru le spune bătrânilor: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu" (1 Petru 5.2). Ei sunt turma lui Dumnezeu şi trebuie să fim atenţi ce facem cu turma lui Dumnezeu. Păstorirea turmei lui Dumnezeu este aspectul pozitiv, dar ne este prezentat şi un aspect negativ: „nu constrânşi, ci de bunăvoie; nu pentru câştig ruşinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste cei daţi vouă, ci fiind modele turmei" (1 Petru 5.2- 3). Deci turma nu trebuia tratată ca fiind a lor, şi în aceasta stă îndemnul dat bătrânilor: ei trebuia să păstorească turma lui Dumnezeu, nu să stăpânească peste ei ca asupra unor lucruri pe care le-au moştenit.

Acum Solomon avea să-şi primească partea. El nu privea poporul ca fiind al lui, peste care să guverneze el şi prin care el să-I slujească lui Dumnezeu, ci ca un popor pe care i l-a încredinţat Dumnezeu. Acesta este un aspect solemn care reprezintă şi un exerciţiu pentru conştiinţă. Astfel, el a cerut înţelepciune, pentru că într-adevăr de aceasta avea nevoie.

Dacă ar fi fost poporul lui, el ar fi putut avea destulă înţelepciune, dar, deoarece era poporul lui Dumnezeu, el a cerut înţelepciune de la Dumnezeu. Aceasta este ce a cerut el, nu bogăţie, nici viaţă lungă. Şi Dumnezeu, primind cererea inimii lui Solomon, i-a spus: ,,Fiindcă dorinţa aceasta este în inima ta, fiindcă nu ceri nici bogăţii, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmaşilor tăi, nici chiar o viaţă lungă, ci ceri pentru tine înţelepciune şi pricepere ca să judeci poporul Meu, peste care te-am pus să domneşti"... Ce har minunat de la Dumnezeu! El spunea poporul Meu" şi nu-I era ruşine de popor. Vom vedea cât de slab şi supus greşelii era acest popor al lui Dumnezeu. Atunci era în cauză un popor pământesc; acum este un popor ceresc, iar responsabilitatea noastră este mult mai înaltă decât cea a lui Israel, aşa cum cerurile sunt deasupra pământului. Vreau să spun că, în poziţia noastră, suntem supuşi altor reguli, unui regim complet diferit.

înţelepciunea şi priceperea îţi sunt date. Îţi voi da pe deasupra, bogăţii, averi şi slavă, cum n-a mai avut niciodată nici un împărat înaintea ta şi cum nici nu va mai avea după tine" (2 Cronici 1.11-12).

Apostolul a simţit nevoia unui alt fel de înţelepciune. Şi Dumnezeu i-a dat-o, dar nu numai lui. Fiecare dintre noi are nevoie de înţelepciune, pentru misiunea lui, acolo unde se află. Unde este această înţelepciune şi în ce constă ea? „Hristos este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu".

Înţelepciunea lui Solomon s-a exersat în sfera ce cuprinde totul de la cedrul din Liban până la isopul ce creşte pe pereţi. Era o înţelepciune pământească ce avea drept subiect inima omului şi lucrurile de aici, de jos. Şi aşa o vedem arătată în mod divin în cartea Proverbe, care este o culegere de înţelepciune divină privind lucrurile pământeşti.

Dar, după descoperirea Domnului Hristos şi după ce El Şi-a luat locul în cer, vedem un alt fel de înţelepciune, pentru că important este ce-I face plăcere Domnului Isus cel glorificat şi aşezat la dreapta lui Dumnezeu.

„Solomon s-a întors la Ierusalim după ce a părăsit înălţimea de la Gabaon şi cortul întâlnirii. Şi a domnit peste Israel. Solomon a strâns care şi călărime; avea o mie patru sute de care şi douăsprezece mii de călăreţi pe care i-a aşezat în cetăţile unde ţinea carele şi la Ierusalim, lângă împărat. Împăratul a făcut argintul şi aurul tot atât de obişnuite la Ierusalim ca pietrele, şi cedrii toi atât de obişnuiţi ca sicomorii care cresc în câmpie" (2 Cronici I.13- 14).

Era cea mai mare mărturie de măreţie care s-a văzut vreodată în vreun oraş de pe pământ. Nici chiar Augustus, cel care «a găsit Roma de cărămidă şi a facut-o de marmură», nu poate fi comparat cu Solomon. „Solomon îşi aducea caii din Egipt; o ceată de negustori ai împăratului se ducea şi-i lua în cele pe un preţ horătât; se duceau şi aduceau din Egipt un car cu şase sute de sicii de argint şi un cal cu o sută cincizeci de sicii. Tot aşa aduceau şi pentru toţi împăraţii hetiţilor şi ai Siriei" (2 Cronici 1.16-17).

Aici ni se relatează totul, dar nu în aşa fel încât să scoată în evidenţă greşelile lui. Ştim foarte bine că aceşti cai şi mai ales mulţimea de soţii au devenit o cursă pentru Solomon. Dar cartea Cronicilor nu urmăreşte să prezinte responsabilitatea împăratului, nici cum a falimentat el în ce priveşte mărturia pentru Dumnezeu.

În cartea Împăraţi se pune problema responsabilităţii, pe când în Cronici predomină aspectul planului divin, în aceasta constând diferenţa dintre cele două cărţi, care nu sunt o simplă repetiţie. Există diferenţe semnificative în felul în care sunt prezentate aceleaşi evenimente. Dar diferenţele nu sunt din voia omului, ci din puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu. Şi, după cum David a fost oprit să-şi ducă la îndeplinire dorinţa inimii de a construi un templu, lucrare care i-a fost rezervată lui Solomon, Duhul lui Dumnezeu ne arată că motivul central pentru care a domnit Solomon este tocmai construirea casei lui Iehova.

„Solomon a poruncit să se zidească o casă Numelui Domnului şi o casă împărătească pentru el. Solomon a numărat şaptezeci de mii de oameni ca să ducă sarcinile optzeci de mii ca să taie pietre in munte şi trei mii şase sute ca să-i privegheze. Solomon a trimis să spună lui Hiram, împăratul Tirului: «Fă-mi şi mie cum ai făcut tatălui meu David, căruia i-ai trimis cedri ca să-şi zidească o casă de locuit» " (2 Cronici 2.1-3).

Aşa va fi uneori şi în împărăţia Domnului Isus. El, căpetenia lui Israel, Se va folosi şi de naţiuni, iar naţiunile, reprezentate aici prin împăratul Tirului, vor da din toate ale lor, bogăţii şi glorie, în semn de preţuire pentru Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.

Dar ar fi o mare greşeală să confundăm acea zi cu principiul timpului de acum. Sunt mulţi copii ai lui Dumnezeu care gândesc că este spre gloria lui Dumnezeu să aibă o arhitectură măreaţă şi impunătoare şi cea mai bună muzică pentru a încânta urechile, şi toate pe măsură. Dar aceasta este metoda iudaică de a-L onora pe Dumnezeu, nu cea creştină. Dimpotrivă, ceea ce se cuvine la noi este rugăciunea şi cântarea cu duhul şi cu mintea; şi orice nu este caracterizat de Duhul Sfânt şi nu este folosit de Duh pentru a-L mărturisi pe Domnul Isus Hristos - orice nu este prin credinţă - este eşec total.

Aceste simple imagini folosite pentru a reprezenta adevărul, deşi erau lucruri admirabile în vremea iudeilor, nu au nici un rost în prezent. Este ca şi cum ne-am întoarce la grădiniţă, după ce am ajuns majori. Este un joc de copii legat de lucrurile divine, aşa cum făceau copiii lui Israel. Ei erau mici şi aveau cărţi cu poze potrivite pentru grădiniţă.

Acum ar fi o mare greşeală să ne întoarcem la grădiniţă şi aceasta este greşeala ritualurilor, indiferent sub ce formă şi în ce măsură. Este o mare greşeală să presupunem că, dacă un lucru este în Biblie, el are întotdeauna aceeaşi autoritate. Dacă ar fi aşa, atunci ar trebui să jertfim şi mai mulţi ţapi şi viţei, pentru că, în fond, ar fi o mai mare mărturie despre jertfa Domnului Hristos decât în orice altă vreme a dispensaţiunii iudeilor.

Aceste jertfe nu fuseseră numai instituite temporar pentru Israel, ci credincioşii practicau sacrificiile de când a intrat păcatul în lume. Deci ar fi cu atât mai mult un teren plauzibil pentru argumente în favoarea unor sacrificii materiale decât pentru splendoarea templului sau chiar pentru un spectacol modificat al cortului. Dar adevăratul loc sfânt pentru noi este în ceruri. Şi prin perdeaua dinăuntru care a fost ruptă prin sângele Domnului Hristos ne putem apropia de Dumnezeu. Orice gând cu privire la un loc sfânt sau un loc de închinare pe pământ este o în-toarcere de la creştinism la iudaism.

Spun acestea pentru că sunt de o mare importanţă practică şi pentru că nici un creştin nu ar trebui să evite să privească în faţă aceste lucruri. Nu este acesta obiectivul Duhului Sfânt care caută să-i scoată chiar şi pe iudei din acest sistem, nu să aducă naţiunile în el? Ritualismul este opusul învăţăturii epistolei către Evrei. În fond, este apostazie, o apostazie faţă de adevărul lui Dumnezeu dezvăluit acolo. De aceea susţin că ritualismul nu este ceva inofensiv şi nu sunt de acord cu cei care spun: „Pot să mă închin lui Dumnezeu la fel de bine într-o catedrală ca şi într-o cocioabă". La aceasta răspund că nu L-aş putea adora deloc acolo unde spectacolul lumii este în centru şi că locul celui credincios este oriunde poate fi în comuniune cu Mântuitorul răstignit şi respins.

clickbible.org